

Det kallades för
»gödselbrunnsmordet«
och upprörde Sverige
genom sin bestialitet
och meningslöshet.
Gärningsmannen var
en ung nazist som inte
uppvisade några spår av
mänskliga känslor.
Men det som berättades var
bara halva historien.

ATT SKAPA ETT MONSTER

K

evin visste att Magnus var på väg och blev förbannad redan när han hörde honom köra upp på gårdsplanen. Sedan motorn som slogs av, stegen på grusgången, ytterdörrens handtag som trycktes ner – och så stod han i hallen. Magnus pratade i mobilen, förmodligen med sin nya flickvän.

Kevin spelade oberörd där han stod nedböjd över biljardbordet för att göra nästa stöt. Han lyfte bara blicken kort och nickade till hälsning. Att han hade mage att komma hit.

Kevin satte bollen i hålet, och Rikard som han spelade mot visslade imponerat. Kevin tog en stor klunk av groggen och grimaserade illa när han svalde. Den var stark: 50/50 hembränt och apelsinsaft från Willys.

Samtidigt gjorde Magnus sig hemmastadd. Han tog fram en flaska gin och blandade en grogg till sig själv i ett Coca-Cola-glas av den sort man kan samla på McDonald's. De andra gästerna hade redan druckit i flera timmar, även om Anna tog det lugnt med alkoholen. Hon och Johnny satt i hörnsoffan och pratade, medan Rikard och Kevin var inne i sin biljardmatch. Kevin gillade Anna, även om han inte var kär i henne längre. De hade varit tillsammans några månader, men de passade egentligen inte ihop, så det gjorde ingenting att Johnny var tillsammans med henne nu.

Gänget hade kopplat datorn till TV:n så att de kunde kolla på sina nazistiska favoritklipp, samtidigt som de skrålade med i de sånger de kunde. Alla var på gott humör. Rikard var fullast.

Johnnys hus var perfekt för en fest där det låg långt ute på landsbygden mellan Skara och Skövde. Här fanns inga grannar som ringde störningsjouren när de spelade vit makt-musik på högsta volym, och den täta häcken runt fastigheten gjorde insynen begränsad. Vilket var bra även när de inte hade fest. Sex bilar, den ena i sämre skick än den andra, stod parkerade vid det lilla uthuset på tomten. Gamla däck, kartonger och bräder låg lite hur som helst. På den lilla hundgården på gräsmattan hade de stängt in Johnnys hund, så att Rikards pitbull Gruff kunde vara med inne på festen. En liten fågeldamm fanns också i trädgården, nedsänkt en och en halv decimeter i marken och nästan helt dold bakom de oklippta buskarna. Och så ett garage där Johnny förvarade sina verktyg och lagade brom-

sar, trasiga lameller och allt annat som behövde fixas på kompisarnas bilar.

Huset beskrevs av andra som »det mest förfallna« i byn. Riktigt så farligt var det inte, tyckte Kevin. Lite rörigt, kanske. I husets tre rum och kök låg flyttkartonger och kläder överallt, i rummet där Johnnys fyraårige son bodde varannan

helg samsades lös garderobsinredning med en barncykelstol och leksaker, allt huller om buller. Lite som hos någon som precis flyttat in. Vardagsrumsgardinen var en gammal markis med reklam för Ford. I sovrummet skvalpade en vattensäng.

Klockan närmade sig tolvslaget den här lördagskvällen den 17 maj 2008.

Rikard blandade ytterligare en grogg. Johnny tog fram kameran och Magnus, Rikard och Kevin ställde upp sig i ett hörn. De heilade,

»MAGNUS VAR KLÄDD I EN SVART LUVTRÖJA MED NAZISTSYMBOLER OCH ETT RYGGTRYCK SOM SADE »HELLRE DÖ STÅENDE ÄN ATT LEVA SITT LIV PÅ KNÄ«.«

skreksjäng några nazistiska kampsånger och låtsades spela luftgitarr med biljardköerna. Magnus var klädd i en svart luvtröja med nazist-symboler och ryggtrycket: »Hellre dö stående än att leva sitt liv på knä«. Kevin och Rikard hade också på sig svarta luvtröjor, och kläderna ihop med de rakade skallarna gjorde att de såg ut som ett lag som ställt upp för fotografering inför en match.

Johnny garvade och fotograferade. Gruff skällde. Anna skakade på huvudet. Hon bodde

FOTO: UP POLISENS FÖRUNDERSÖKNING

»NÄR KEVIN TOG TAG I ETT JÄRNRÖR SOM STOD LUTAT MOT TRAPPEN OCH DRÄMDE TILL MAGNUS ÖVER VÄNSTER AXEL, SADE RIKARD ATT NU FICK DET VARA NOG.«

egentligen på ett hem för tjejer utanför Skövde, men sedan hon och Johnny blev tillsammans sov hon ofta här istället. Den här kvällen hade Johnny dessutom släpat in en madrass i sonens rum, så att kompisarna skulle ha någonstans att sova när de däckade.

Klockan passerade midnatt. Groggar blandades och sveptes. Anna gick ut på trappen och rökte.

Kevin blev allt mer provocerad av Magnus närvaro. Tyckte att han gick runt och snackade skit om honom inför de andra. När Kevin lämnade rummet en stund fick han höra att Magnus hittat på att han och Anna skulle hålla varandra i handen när inte Johnny såg. Att han inte kunde ge sig?

Till slut sade han till Magnus att han behövde snacka med honom. Magnus låtsades inte höra. Kevin sade med ännu högre röst att de skulle gå ut och snacka, bara de två. Magnus tittade upp från biljardbordet, suckade och sade okej. Han lutade kön mot väggen, följde efter Kevin nerför yttertrappan och ställde sig på grusgången.

De andra utbytte oroliga blickar.

Kevin och Magnus var egentligen goda vänner. Kevin bodde till och med en period hemma hos Magnus och hans pappa när det var struligt hemma. Kevin tyckte om Magnus pappa, hjälpte hans lillasyster med läxorna och var tacksam för att han fick vara där.

Det som sedan inträffade, det som Kevin inte

lyckades släppa, var följande: En kompis hade fest i ett annat hus ute på landet. Festen spårade ur och när polisen kom upptäckte de att en tjej som var så full att hon knappt kunde stå på benen var 17 år gammal. Polisen ringde hennes föräldrar, och när de skulle skjutsa hem henne blev Kevin galen och började veva. De andra lyckades inte hålla tillbaka honom bättre än att han var framme och ryckte i polisbilens dörrhandtag för att »frita« tjejen. Till slut fick Magnus ner honom på marken så att poliserna kom iväg.

Som Magnus såg det räddade han Kevin från att handfångas och låsas in i en fyllecell. Men Kevin såg det inte så. Han tyckte att Magnus ställde sig på polisernas sida; att han svek. Bråket slutade inte förrän Kevin satte en kniv i låret på Magnus, och när polispatrullen kom tillbaka efter att ha lämnat tjejen hos hennes föräldrar hörde de någon som vrålade: »Jag dör! Jag dör!« De hittade Magnus som blödde från benet, och Kevin som precis tvättat av kniven och lagt den i diskhon.

Kevin greps på stället. I väntan på rättegången hotade Kevins kompisar Magnus för att han skulle ta tillbaka sin anmälan. Men Magnus stod på sig och Kevin dömdes till åtta månaders fängelse.

Under fängelsevistelsen fick Kevin regelbundna besök av kompisarna. Han uppdaterades om hur det var med Magnus, som påstods snacka skit om Kevin. Dessutom skulle han ha varit på en tjej som Kevin haft ihop det lite med innan han åkte in. Kevin ville hämnas. Om Magnus bara

hade tagit tillbaka sin anmälan hade han aldrig behövt sitta inne.

När Kevin och Magnus nu gick ut i Johnnys trädgård för att snacka hade Kevin varit ute i exakt fyra veckor. De andra tre stod inne i vardagsrummet och kollade ut på gräsmattan genom de stora fönstren.

De hörde inte vad som sades, men ganska snart kunde Johnny, Rikard och Anna se hur Magnus och Kevin började skrika åt varandra. De tog tag i varandras armar och det blev uppenbart att vad som först bara varit »gå ut och snacka« höll på att bli någonting annat.

Kevin slog till Magnus med knytnäven rakt i ansiktet. Magnus snubblade bakåt, men slog snabbt tillbaka. Snart var slagsmålet i full gång.

När Kevin tog tag i ett järnrör som stod lutat mot trappen och drämde till Magnus över vänster axel, sade Rikard att nu fick det vara nog. De måste gå ut och avbryta det hela. Johnny protesterade. Han tyckte det var bättre att Kevin och Magnus fick göra upp en gång för alla, så skulle allt groll vara ur världen sedan.

Åskådarna i huset såg Magnus vrida järnröret ur handen på Kevin. Sedan ramlade båda ner på marken där de fortsatte slåss.

– Du borde inte titta, sade Johnny till Anna.

Anna gick in i sovrummet men kom snart tillbaka. Vit makt-musiken dånade i högtalarna.

Nu satt Kevin på Magnus och matade slag. De

båda var ungefär lika långa och vägde lika mycket, men Kevin var känd för att kunna »stänga av« och aldrig ge sig. Han var kanske inte stark, men seg. Han var inte rädd för våld, och nu var Magnus uppenbart i underläge.

– Vi måste ut, försökte Rikard igen.

Han var på väg ut i hallen när Johnny tog tag i hans axlar och drog tillbaka honom till vardagsrummet.

– Låt dem vara, bättre att inte bli inblandad, sade Johnny.

De tre fortsatte bevittna slagsmålet inifrån huset. Rikard drack sprit direkt ur flaskan.

Nu låg Magnus med halva kroppen i den lilla fågeldammen, de såg hur Kevin tog upp en sten, de såg hur Magnus blev liggande helt stilla. De väntade en stund. Sedan rusade de ut.

När de kom ut var Kevin helt tom i blicken. Andfädd.

– Han är borta, sade han. Finns inte mer.

Johnny sprang bort till fågeldammen, där Magnus låg med ansiktet neråt i det decimeterdjupa vattnet. Han drog upp honom, lade honom på gräsmattan, tog tag i hans axlar och skakade honom. Han slog Magnus på kinderna.

– Han är död! skrek Johnny och tittade bort mot Kevin.

Kevin svarade inte.

– Fy fan, sade Johnny. Det här vill inte jag bli inblandad i.

De lade en presenning över kroppen. Sedan gick de in.

FÅGELDAMMEN. Ingen av kompisarna brydde sig om att lyfta upp Magnus ansikte från det grunda vattnet förrän det var för sent. Dödsorsaken var drunkning.

FOTO: UR POLISENS FÖRUNDERSÖKNING

Kevin fick låna kläder av Johnny, hans egna hade blivit blöta under slagsmålet. Kevin ville också ha sina kläder tvättade och Johnny slog på tvättmaskinen. Sedan gav Rikard Anna det som Magnus hade haft på sig: plånbok, leg, mobilen. Rikard sade åt henne att tända eld i öppna spisen och elda upp alltihop. Anna gjorde som hon blev tillsagd.

Medan Anna såg Magnus saker brinna och smälta bort gick de andra ut för att gemensamt lyfta upp Magnus kropp och lägga den i bagageutrymmet i hans bil. De tömde också fågeldammen på vatten och skrubbad den ren med en skurborste. Sedan körde Kevin iväg Magnus bil till parkeringen vid Axevalla travbana ett par kilometer bort, och gick tillbaka.

Klockan var närmare halv fem på morgonen när de hade städad klart och började diskutera vad de skulle göra med kroppen. Någon föreslog att de skulle elda upp den i skogen, någon annan att de skulle arrangera en bilolycka, eller kanske sänka både bilen och Magnus i en sjö. Rikard mindes en kompis som hade berättat om en älg som hamnat i en gödselbrunn, och hur det efter två veckor inte fanns något kvar av älgen: kadavret vittrade sönder, ben och allt, av den starka ammoniaken i urinen och gödseln.

Rikard ringde sin gamla nazistkompis Nils för att fråga. Nils mamma svarade yrvaket att klockan var fem på söndagsmorgonen, men att hon skulle meddela Nils att Rikard hade ringt när han vaknade. Sedan gick alla och lade sig.

Vid lunchtid hörde Nils av sig och Rikard sade att de hade ett problem som de inte kunde prata om på telefon. Några timmar senare körde Nils upp på Johnnys uppfart och klev ur bilen. De andra berättade vad som hänt och var Magnus

kropp nu befann sig. Kevin sade att han behövde hjälp med att få kroppen att försvinna för gott. Hur var det nu med gödselbrunnen?

Nils varken ställde frågor eller protesterade. Istället SMS:ade han en släkting som var bonde:

»Om en älg skulle ramla ner i en brunn full med svinurin, vad händer med den? Jag fattar att den dör, men om ingen vet att den ramlat i, vad händer då?»

Släktingen svarade:

»Va??? Vad vet jag, ingen aning. Den flyter ett tag.»

Nils messade igen:

»Det är en kompis som säger att

den förbränns efter två veckor, gör den det? Jag tror inte det.»

Släktingen:

»Jo visst ruttnar älgen, men det tar mer än två veckor. Jag tror ingen missar stanken det för med sig.»

Nils:

»Då hade jag nästan rätt.»

Avgjort. Vid 23-tiden på söndagskvällen körde de till en gård några kilometer bort där det fanns två stora gödselbrunnar. De körde långsamt och med lyktorna släckta för att undvika att bli upptäckta. Magnus kropp låg i bagageutrymmet.

De ställde bilen intill en av brunnarna och lyfte ur kroppen, Kevin höll i överkroppen och Rikard tog tag i benen. De vält kroppen över kanten och Kevin såg den långsamt sjunka ner i dyngan. Rikard ville spy. Kevin kände ingenting.

Sedan körde de Magnus bil till en parkeringsplats i ett bostadsområde i utkanten av Skövde. Nils krossade ena bakrutan för att det skulle se ut som ett inbrott. Förhoppningsvis skulle dessutom någon annan, en knarkare eller så, passa på att ta sig in i bilen, vilket skulle lämna spår som förvillade polisen.

Tisdagen den 20 maj 2008 var en ljummen försommardag med strålende solsken. Vid lunchtid kom en man i 50-årsåldern in på Lidköpings polisstation. Han såg bekymrad ut när han framförde sitt ärende. Han ville anmäla ett försvinnande och berättade om sin son Magnus. De bodde tillsammans i en lägenhet i Lidköping, men nu hade pappan inte hört av sonen sedan denne lämnade hemmet i sin vita Volvo 740 vid 18-tiden på lördagskvällen. Det var olikt sonen att inte höra av

sig. Han brukade SMS:a sin mamma varje dag.

Polisen började ställa rutinmässiga frågor, men mannen skakade på huvudet. Att Magnus skulle ha försvunnit frivilligt var otänkbart. Sonen hade inte varit nedstämd på sistone, tvärtom var han på gott humör: han hade nyss träffat en tjej och skulle precis ha börjat på ett nytt jobb. Det var när arbetsgivaren ringde och sade att Magnus aldrig dykt upp som pappan blev orolig på riktigt. Han berättade att sonen umgicks i nynazistiska kretsar och beskrev hans klädsel sista gången de sågs.

Polismannen som tog emot anmälan lugnade honom och sade att Magnus förmodligen skulle dyka upp. Han hade ju träffat en ny tjej, där fanns säkert hela förklaringen. Utöver att efterlysa bilen vidtog polisen inga akuta åtgärder.

Dagen därpå återkom pappan till-sammans med en släkting. Han var mer enträgen än dagen innan och sade med bestämdhet att Magnus aldrig tidigare hade försvunnit utan att höra av sig. Han var övertygad om att något hade hänt. Nu hade han dessutom tagit reda på att det varit en fest på lördagen hos en som hette Johnny. Där skulle också Rikard och Kevin ha varit. Pappan berättade för polisen att Rikard var dömd för att ha misshandlat en rektor och att Kevin ett halvår tidigare hade huggit Magnus i benet och dömts till fängelse för det. När pappan ringde Kevin bekräftade denne att Magnus hade varit på festen, sedan påstods Magnus ha lagt sig i bilen för att sova, och när de andra vaknade var både den och Magnus borta. Om pappan ville kunde Kevin hjälpa till att leta efter honom.

Polisen anade att pappans oro var befogad. De skickade ut flera patruller att leta efter Magnus bil, som ganska snabbt återfanns på parkeringen i Skövdes utkant. Sent på onsdagskvällen åkte man också till Johnny för att prata med honom och Anna, som upprepade Kevins historia.

Under torsdagen visade samtalslistor från Magnus telebolag att hans mobil inte hade varit påslagen sedan festnatten, och misstankarna om att någonting

HUSRANNSAKAN. »Det rådde oordning.« Ur brottsplatsundersökningen av Johnnys hus. Mittersta bilden visar vardagsrummet och biljardbordet, dolt under en klädhög. Längst ner är en bild från barnrummet där Johnnys barn bodde varannan helg.

FOTO: UR POLISENS FÖRUNDERSÖKNING

UPPTÄCKT. Polisen hittade Magnus bil på en parkeringsplats i utkanten av Skövde. En av bakrutorna var krossad och stötfångaren hade färiska spår av gräs och grus. I bagageluckan låg en våt luvtröja – samma som Magnus hade haft på sig.

allvarligt hade hänt blev så starka att försvinnandet rubricerades som »människorov«. Det var dags att koppla in kollegorna på Länskriminalpolisen i Skövde.

Redan på torsdagen genomförde de en husrannsakan hemma hos Johnny. De sökte igenom huset med hundar men fann varken blodspår eller något annat som tydde på att ett våldsbrott skulle ha ägt rum där. På fredagen bestämde de sig ändå för att hämta alla fyra som varit på festen till förhör. Johnny var hemma och Anna var på sin praktikplats i Lidköping. Rikard och Kevin fick de inte tag på.

Johnny upprepade den överenskomna historien: de hade festat hårt, spelat biljard, Magnus hade gått ut och lagt sig i bilen för att sova och

på morgonen när alla vaknade var både han och bilen borta. De hade inte hört av honom sedan dess och visste inte vad som hade hänt.

Polismannen som samtidigt förhörde Anna återgav hennes utsaga för polisen som förhört Johnny. De fann att berättelserna var identiska. När Anna skulle få beskedet grät hon i förhørsrummet. Snyftande berättade hon att Kevin och Magnus hade slagits. Magnus var död.

Polishuset i Skövde ligger mitt i staden, en grå stenbyggnad bara ett stenkast från tingsrätten och åklagarmyndigheten. Kriminalkommissarie Lars Johansson hade varit polis sedan 1973. Länskriminalens främsta uppgift var att lösa grova brott i Skövde, och under Lars Johanssons år hade det blivit en del.

Han suckade djupt när han fick reda på namnet på den misstänkte mördaren. Lille Kevin. Att det skulle sluta så här?

19-årige Kevin Eriksson var ingen ny bekantskap. Och det hade inte bara med knivhistorien att göra.

Många år tidigare var Kevin Eriksson huvudpersonen i en av de jobbigaste utredningar kriminalpolisen i Skövde någonsin haft på sitt bord. Polismän med småbarn valdes bort från utredningen och kollegorna som återstod fick sätta på sig ett mentalt skal för att inte bli alltför illa berörda. Efteråt, när allt var klart, skulle de säga att det hela var bland det jävligaste de varit med om.

Den gången var Kevin Eriksson bara ett barn. Och han var inte gärningsman.

Då var det han som var brottsoffret.

Den 4 november 2003 var en regnig och kall höstdag. 14-årige Kevin huttrade i för tunna kläder när han gick den korta sträckan från bussen till den gamla omgjorda lanthandeln som var hans hem. Där bodde han med sin mamma, styvpappa, två bröder och två småsysstrar. Kevin och hans ett år äldre bror Dennis hade samma pappa, deras lillebror en annan pappa och systrarna var mammas och styvpappan Tomas gemensamma barn.

Kevin var liten och smal för sin ålder, han hade rakad skalle och kroppen var som vanligt täckt med blåmärken under jeansen och den lång-

ärmade tröjan. Kläderna var smutsiga och själv borde han ha duschat för flera dagar sedan.

Han gick in i huset och hejade på Dennis som var den ende som var hemma. Inne på sitt rum rafsade Kevin ihop lite kläder som han knölade ner i en svart bag, sedan öppnade han fönstret och släppte ner den på gräset intill huset. På vägen ut igen sade han ett kort »hej då« till sin storebror, innan han fiskade upp bagen och traskade nerför samma väg som han nyss kommit.

Hjärtat hamrade i bröstet när han såg sig över axeln, men Dennis följde inte efter. Om han hade sett vad Kevin var på väg att göra hade han säkert försökt stoppa honom, eller ännu värre: ringt deras mamma.

Snart syntes Kevins riktiga pappas bil bakom krönet. Kevin hoppade snabbt in på passagerarsidan. De hade inte setts på sex år.

Brödernas mamma hade alltid sagt fruktansvärda saker om deras pappa. Föräldrarna bråkade mycket redan när Kevin föddes, och separerade strax därefter. Mamma sade att konflikten med pappan och hennes rädsla för honom gjorde att hon inte kunde ta hand om barnen ordentligt, och socialtjänsten beslutade att de skulle placeras i fosterhem på grund av att hon »inte kunde sätta barnens behov framför sina egna«. Kevin var bara några månader gammal, och Dennis dryga året, när de lämnades bort.

När pojkarna var sex och sju år gamla tog mamman hem dem igen och strax därefter träffade hon sin blivande man Tomas på en bussresa i Spanien. De flyttade snabbt ihop. Pojkarna och deras yngre bror fick en styvpappa och de blev en familj.

Från i princip första dagen efter hemflytten blev både Kevin och Dennis slagna av sin mamma, berättade Kevin för sin pappa. Han sade att hennes oberäknliga humör gjorde att de aldrig visste när nästa smäll skulle komma och han var ständigt rädd. En gång slog hon honom blodig med ett dörrhandtag som efterlämnade ett stort ärr på hans huvud. Ett annat ärr

var resultatet av den gång hon smällde till honom så att han ramlade och sedan, när han låg ner, körde in ispiggarna på sin krycka i hans hand. Då var han tio år gammal.

Under åren tog socialtjänsten emot olika anmälningar och genomförde flera barnavårdsutredningar. Ibland

kom de fram till att mamman behövde extra stöd i sitt föräldraskap, ibland inte. Samtidigt kämpade pappan om vårdnaden och saken avgjordes i domstol, där mamman vann den infekterade tvisten. Under åren fick pojkarna höra den ena och den andra historien om pappan; värst var att han försökte dränka dem i badkaret när de var små, påstod mamman. Pojkarna vågade inte ifrågasätta berättelserna. Varje gång de vädjade om att få träffa sin pappa sade hon nej.

I skolan sade Kevin alltid att blåmärkena kom av att han hade ramlat eller cyklat omkull. Han förklarade att han var klumpig och aldrig såg sig för, och då får man ju skylla sig själv. Han sade aldrig att det var mamma som slog. Han var en bråkig elev som fick extra stöd, och han var stundtals mycket ensam.

När Kevin nu befann sig hos sin riktiga pappa berättade han för första gången för någon hur det var där hemma. Allt fler detaljer kröp fram, och efter två veckor sade han något som fick pappan att genast ringa till polisen. Det var när Kevin berättade vad han i början av hösten hade hittat i styvpappan Tomas dator.

Den 16 december gick de in på polisstationen. Polisen som mötte dem visade in dem i ett förhørsrum. Kevin och pappan satte sig på ena sidan av det enkla bordet och polismannen slog sig ner mitt emot.

Han log uppmuntrande mot Kevin och bad honom att med egna ord berätta om det som pappan kortfattat hade pratat om på telefon. Kevin stirrade på en fläck på bordet framför sig. Sedan inledde han med att lågmält säga att barnen egentligen inte fick röra Tomas privata dator, men att Kevin ändå brukade spela spel på den när de vuxna var borta. Datorn fanns i allrummet på mellanvåningen, på ett bord vid soffan. Kevin sade att han alltid var noggrann med att återställa allt och rensa i historiken så att Tomas inte skulle märka någonting.

Just den här dagen hade han klickat på »visa dolda mappar« på datorn. I dem hade han hittat

»SAMTIDIGT VAR HAN GANSKA ENSAM OM ATT KÄNNA TILL HELA BAKGRUNDEN NÄR HAN SATT DÄR I RÄTTSSALEN.«

»I SOCIALTJÄNSTENS PAPPER KAN MAN LÄSA OM EN LITEN POJKE SOM OFTA KOM SMUTSIG TILL SKOLAN, HADE PROBLEM MED ATT SITTA STILL OCH VAR BRÅKIG.«

hundra-tals bilder på nakna vuxna män och barn i olika porrsammanhang. Kevin sade att han blev chockad, men att han hade tittat vidare. Det fanns också bilder på DVD-skivor och på flera brända skivor som låg bredvid datorn. Kevin sade också att Tomas hade ett kassaskåp; vad som fanns där visste han inte, men om han var polisen skulle han titta i kassaskåpet också.

Kevin tog en kort paus, och så berättade han en sista grej: att han för några månader sedan hade upptäckt en övervakningskamera i sitt rum. Den var gömd bland mjukisdjuret i bokhyllan och var riktad mot hans säng.

En månad senare gjorde polisen husrannsakan i den gamla lanthandeln. De beslagtogs Tomas dator och styvpappan förhördes på plats hemma i bostaden. Tomas erkände direkt att han hade barnporrbilder på datorn. Han sade att övervakningskameran som var gömd bakom Kevins nalle var en ploggrej och att han skulle ta bort den.

Polisen berättade att de skulle gå igenom datorn och kolla hur mycket barnpornografi det fanns där. Tomas sade okej. Sedan lämnade polisen huset.

Några månader passerade och vinter blev vår, som blev försommar. Kevin fyllde 15 och förstod inte varför polisen inte hörde av sig igen. När de tittade på bilderna i Tomas dator, borde de inte då upptäcka vilka barnen på bilderna var? Han hade inte berättat allt. Det orkade han inte.

I juni sov Kevin över hos en kompis och på kvällen satt pojkarna och pratade med kompisens mamma. De pratade om mobbning. Kevin kände sig besvärad. Mamman frågade hur det var och Kevin svarade artigt att det var bra men att det var lite mycket i skolan.

Då påstod mamman att hon var synsk, och att hon såg att det var någonting annat med honom, något som inte stämde. Kevin tittade oroligt upp på henne. Sedan bara rann det ur honom: om

styvpappan Tomas som var pedofil, och hur han och hans bror haft det sedan de var sex och sju år och fick flytta hem till sin mamma igen. Kevin och hans bror hade blivit regelbundet våldtagna sedan dess, de första gångerna under knivhot. Våldtäkterna skedde både hemma i

bostaden, i familjens minibuss och på Tomas städfirma, efter arbetstid. Styvpappan både fotograferade och filmade övergreppen. Kevin berättade att han protesterade i början, men sedan lärde han sig vad som gällde och höll tyst. Han sade att han inte hade något att sätta emot, han var så liten och Tomas var vuxen. Men till slut orkade han inte mer, och det var då han rymde till sin pappa.

Kompisens mamma ringde till Kevins pappa, som i sin tur ringde till polisen. Sedan gick allt snabbt.

På grund av att brotten Tomas nu misstänktes för var så grova – grov våldtäkt och grovt utnyttjande av barn – flyttades utredningen till Läns-kriminalpolisen i Skövde. Kevin förhördes igen och tvingades leta i minnet efter alla detaljer han ansträngt sig så för att försöka förtränga. Under förhören grät han ibland så mycket att han inte kunde prata. Poliserna sade att de var tvungna att veta så många detaljer som möjligt så att de kunde få fast Tomas. Kevin berättade om alla gånger han kom ihåg, hur ont det hade gjort och att han inte kunde bajs på flera dagar efter att Tomas hade hållit på. Det kom blod också. Han hade svårt att säga hur ofta, men sade att han trodde att Tomas hade våldtagit honom varje vecka. Sista gången var strax innan han rymde till sin pappa.

När polisen gick igenom bilderna på Tomas dator mer noggrant såg de att både Kevin och Dennis var med i materialet, liksom en av deras halvsysstrar. På vissa bilder var de nakna barnen lagda i olika positioner, ibland med en dildo intryckt i rumpan. På andra såg man hur styvpappan våldtog dem.

När polisen återvände till den gamla lanthandeln och grep Tomas började han erkänna brotten redan i polisbilen på väg till polishuset. I häktet skrev han en lång redogörelse över vad han utsatt barnen för under alla år. Så här inledde han sitt erkännande: »En sak är klar. Jag vet att jag har gjort fel

och det är inga normala saker det handlar om. Jag kan förstå att det kan vara svårt att få grepp om detta med denna böjelse, perversion eller läggning.«

»Stackars barn«, tänkte poliskommissarie Lars Johansson när han såg på den taniga pojken som satt bredvid sitt målsägandebeiträde i rättsalen. Kevin hade huvudet nedböjt och man kunde inte se ansiktet för munkjackans uppfällda huva. Han tittade inte upp en enda gång.

Tomas dömdes till tio års fängelse för brotten han begått mot Kevin och syskonen. I hovrätts dom stod att läsa: »Den brottslighet som Tomas har gjort sig skyldig till är av en synnerligen allvarlig art. Han har under flera år regelbundet för-gripit sig på två barn som har stått i en beroendeställning till honom och utnyttjat deras utsatthet på ett mycket kränkande sätt, den yngste av dem inledningsvis under knivhot.«

När Kevin greps för sin inblandning i Magnus försvinnande höll han fast vid den överenskomna historien: de hade festat hos Johnny. Magnus lade sig i bilen för att sova, när de andra vaknade var han borta. Vid Kevins andra förhör sade polisen att kompisarna hade berättat en annan historia. Kevin svarade att det var förtal.

Efter ytterligare någon dag berättade Rikard var de hade dumpat kroppen. På gården fanns två enorma svingödselbrunnar på 2 000 kubikmeter vardera, och polisen insåg att det var orealistiskt att ens försöka tömma dem för att komma åt Magnus kropp. De ringde kustbevakningen, som skickade en dykare som dök ner i gödselbrunnen och plockade upp liket.

När rättegången väl skulle börja i Lidköpings tingsrätt var det högsommar ute. I medierna hade mordet blivit en följetong och döpts till »gödselbrunnsmordet«. Det var ett kriminalfall som hade allt: både gärningsmannen och offret var unga, brottet var det grövsta tänkbara, gänget på festen var nazister. Brottet fick dessutom en snabb lösning, vilket gjorde att förundersökningen blev offentlig redan före semestern, så det fanns bilder att publicera. Kevin beskrevs som en kallblodig mördare som slagit ihjäl en kompis som försökt hjälpa honom, han var en psykopat som hyllade Hitler och heilade på bilderna från mörkvaällen. Anhöriga till Magnus intervjuaades om sin bottenlösa sorg och saknaden efter en älskad son.

Under rättegången sade Kevin att han

inte kom ihåg någonting av vad som hänt på kvällen hos Johnny. Till slut gick han med på att han och Magnus hade bråkat, men det var allt.

Poliskommissarie Lars Johansson följde rättegången. Han var nöjd med polisarbetet, det snabba uppkalaret hade förhindrat rykesspridning och skitsnack; ingen behövde undra vem som var den skyldige.

När han satt där i Lidköpings tingsrätt och tittade på Kevin, nu 19 år, kunde han inte undgå att tänka på den rädda 15-åringen som suttit i samma sal några år tidigare. Mannen han nu hade framför sig var en annan person, men ändå samma. 19-årige Kevin hade en hårdhet som 15-åringen saknat. Han var mörk i ögonen, kraftigare byggd. Stirrade med tom blick framför sig och rörde inte en min när de anhöriga snyftade högt i rättsalen då åklagaren beskrev vad som hade hänt med Magnus.

Lars Johansson tänkte på hur barndomen formar en. Som polis hade han sett så många exempel på det; barn som han redan i unga år kunde ana att det skulle gå illa för. Barn till kriminella föräldrar, som var körda redan från början. I Kevins fall var det extra tydligt, tyckte Lars Johansson. Och extra tragiskt. Den lille försvarslöse pojken som varit tvungen att utstå så mycket i sitt eget hem, där alla barn borde få känna sig trygga.

Samtidigt var han ganska ensam om att känna till hela bakgrunden när han satt där i rättsalen. Hela förundersökningen om pedofilövergreppen blev sekretessbelagd och rättegångarna hölls bakom lyckta dörrar, med hänsyn till Kevins och de andra barnens ålder och brottets känsliga art.

SVINFARMEN. Pilen visar var däckspåren slutar och var kroppen dumpades. På vägen hittades plastdetaljer som lossnat från Volvos front.

»JAG HAR GJORT VÄLDIGT MYCKET SOM MAN INTE SKA GÖRA, OCH FÖR ATT VARA SÅ UNG HAR JAG GJORT EXTREMT MYCKET. MEN ATT MAN ÄR ETT MONSTER...«

I augusti föll domen: Kevin dömdes till sju års fängelse för mord. Det hade han sin unga ålder att tacka för, om han hade varit äldre hade straffet blivit tio år. De andra dömdes till mellan åtta och femton månaders fängelse för skyddande av brottsling. Anna var under 18 när mordet begicks och dömdes till samhällstjänst.

Det är snart två år sedan Kevin kom ut efter att ha avtjänat sitt straff. Han blev villkorligt frigiven efter fem år, och flyttade då direkt till den mellansvenska stad han nu bor i. Med sig från fängelset hade han en Ica-kasse med en tandborste, sin plånbok, lite kläder och sin mobil. Han hyrde ett rum på en gammal folkhögskola och bodde där i en månad. Han gick sällan ut, för vem ville ha med en mördare att göra?

Av en gammal kåkfararkompis fick han till slut hyra en lägenhet i ett hus ute på landet. En annan fängelsekompis som kände någon som kände någon hjälpte honom att få ett arbete.

Kevin har aldrig berättat för någon utomstående om vad han var med om som liten. Han har heller aldrig pratat med någon om mordkvällen, han har hela tiden sagt att han inte kommer ihåg något. Att han »blackade«. Men det stämmer inte.

Till mig säger han att han minns allt från den kvällen. Precis allt.

Jag känner igenom honom från bilderna i förundersökningen när han möter mig utanför huset där han för tillfället har lånat en lägenhet av en kompis. Skallen är fortfarande rakad, han har svart t-tröja och jeans på sig.

Jag frågar om han fortfarande är nazist. Han säger att han inte har »släppt sin kritik mot invandring«, men att han nu har flera vänner som är invandrare. I hans värld hade det varit otänkbart förut. Han säger att han dessutom aldrig var nazist, utan rasist. Och medger att det var tufft för honom i fängelset, där många hade utländsk bakgrund. Ibland gick han frivilligt in

i isoleringscellen, för att känna sig tryggt.

Kevin berättar att hans största fritidsintresse är historia: stora slag, Romarriket och krigsherrar som Alexander den store. Krig var mer ärorika på den tiden, tycker han, och inte som i dag där det bara är att trycka på en knapp. Och så gillar

han softairguns, vapen som ser ut och väger nästan som riktiga vapen, vapen som man använder för att leka krig. De är ett stort gäng som klär ut sig, delar upp sig i två lag och skjuter på varandra med skott som inte dödar, men som gör rejält ont.

När jag påpekar att det låter som ett tveksamt intresse för någon med hans bakgrund skrattar han lite generat.

– Det sa min ex-flickväns pappa också. Men det är ett bra sätt att hålla igång på istället för att bara sitta framför datorn.

Nyligen visade TV3 en dramadokumentär om gödselbrunnsmordet, och strax därefter blev Kevin nedslagen en kväll när han var på väg hem. Själv kopplar han ihop händelsen med det som visades på TV, han säger att många hatar honom fortfarande. Kevins överkropp blev helt blå av misshandeln, men han lät bli att polisanmäla.

– Jag går aldrig till polisen, jag pratar inte med polisen, säger han med en röst som låter mig förstå att jag ställt en idiotisk fråga.

Han säger att han verkligen vill leva ett lugnt och bra liv nu. Han försöker lära sig vad normala människor känner i vissa situationer, sådana där han själv inte känner något men inser att han borde. Han vet att han måste undvika att hamna i våldsamma situationer. Men han får bakslag, nyligen hamnade han nästan i slagsmål på en fest och det svartnade för ögonen.

– Jag såg bråket och så var det någon i vägen när jag var på väg dit och jag råkade skicka iväg den personen. Det var inte meningen, jag tänkte inte ens på det. Hon flög tre meter, rakt in i en glasvägg. Det var min flickvän. Hon fick jätteont, och vi pratade mycket om det efteråt. Hon säger att det som gör henne mest rädd är med vilken lätthet jag gjorde det.

Kevin säger att det aldrig får hända igen.

– Jag satt med Svartenbrandt och de andra på kåken. När jag såg dem tänkte jag bara: Vill jag bli som de? Vill jag sitta hela mitt liv på kåken? Jag är

på god väg. Jag har suttit åtta, nio år av mitt liv på institution, och jag är 25 år. Det är ganska sjukt. Jag vill inte mer.

Kevin börjar berätta om sin uppväxt. – Mamma slog mig med knytnävarna, hon delade ut örfilar, sparkar. Hon kastade varmt vatten på mig. Ibland tog hon stryptag. Och ... blir du slagen varje dag så gör slagen inte lika ont till slut. Du vet att din kropp inte är gjord av glas.

I socialtjänstens papper kan man läsa om en liten pojke som ofta kom smutsig till skolan, hade problem med att sitta still och var bråkig. Socialtjänsten gjorde hembesök och lärare frågade var blåmärkena kom ifrån.

Han berättar om gången då mamman slog honom med dörrhandtaget. Han sprang till skolbussen direkt efteråt, och väl på bussen märkte han hur det rann blod från huvudet. Busschauffören stannade för att hjälpa den lille pojken att torka bort blodet. Kevin sade att han hade ramlat. Det var bara en av alla lögnen han drog för lärare och andra vuxna genom åren.

Han böjer ner huvudet och visar mig äret han fortfarande har kvar.

– Man kommer långt med lögnen »jag har gått in i en dörrkarm«, säger han och flinar. Den använde jag många gånger när jag var liten.

Som Kevin minns det gick alla på hans lögn. Socialtjänsten och lärarna. När de frågade hur det var hemma svarade han alltid att det var bra.

Förutom en gång. Det var i tvåan. Han fick en assistent som stöd och denne såg också att Kevins kropp jämt var full av blåmärken.

– Han frågade mig och jag sa att jag hade ramlat. Han sa att jag inte skulle ljuga för honom, och då berättade jag, men jag fick honom att lova att inte säga något för då skulle det bara bli värre när jag kom hem.

Som Kevin minns det var assistenten den ende som frågade rakt ut. Och han vet inte vad som hände sedan, om han gick vidare med det på något sätt. Han tror inte det.

– Lärarna ser inte sådant. För dem var jag bara ett problembarn. Jag slogs och ifrågasatte allt. Jag tror bara att de var trötta på mig.

Kevin har tänkt mycket på det där. Han säger att om man ser ett barn varje dag i skolan, en unge som dessutom är ett problembarn, borde man ju fatta att någonting är fel. Ett barn blir ju inte ett problembarn utan anledning. Det är ju ingen som föds sådan, menar han.

– Den enda som brydde sig var min foster-

mamma. Hon dog i somras, men hon har alltid kommit och hälsat på mig, även i fängelset. Och hon sa att hon klandrat sig hela livet för att hon gav tillbaka oss till mamma när vi var små. Men vad skulle hon göra? Hon hade ju noll att säga till om i den situationen. Det sa jag till henne också.

Kevin säger att hans uppväxt lärde honom att uthärda smärta och att »stänga av« om det behövdes. Och det gjorde det när han var liten, en förstås som fick honom att överleva även det som Tomas utsatte honom för.

Men går det att skylla en taskig barndom för de onda handlingar man utför senare i livet? De flesta som blir utsatta för det Kevin blev utsatt för går trots allt inte och mördare någon.

– Nej, det gör det inte. De flesta ser sig som offer och klankar ner på sig själva. Min bror skar sig själv, jag slogs. Han vände allt inåt, jag utåt.

Kevin tror att man antingen tar den ena eller den andra vägen. Men att som barn växa upp med en styvpappa som är pedofil och gå vidare opåverkad, det tror han inte går.

Han tystnar. Och så säger han plötsligt:

– Jag har träffat Tomas efteråt.

Han samlar sig.

– Jag ville träffa honom. Jag fick veta att han skulle mucka. Då sa jag till min psykolog att jag ville ha ett möte med honom och hon fixade det.

De möttes på Salbergaanstalten. Kevin satt fortfarande fängslad för mordet på Magnus och både Kevins och Tomas psykologer var med.

– Mötet gick ut på att ... jag ville se honom, och jag ville att han skulle veta vem jag var. Jag ville att han skulle se att jag inte längre är offret som jag var då.

– Vad hände när ni träffades? undrar jag.

– Först ville jag bara smälla till honom, men sedan insåg jag att det inte skulle tjäna något till. Han hade magrat och såg nedbruten ut, som en gammal gubbe.

– Sa han förlåt?

– Nej, det gjorde han inte. Det förväntade jag mig inte heller. Men ... ja ... det var en nedbruten gubbe jag såg. Det var inte den idioten ... det monstret jag såg när jag var liten.

Kevin säger att på ett sätt hade det varit bättre om de aldrig hade träffats igen. Han ångrar det inte, men kan inte låta bli att tänka att allt hade känts enklare.

– Jag skulle hellre ha en bild av honom som monstret han var då, för då hade han gått att hata. Okej, jag hatar honom i dag ändå, men i mina ögon är han klen. Det är svårare att hata den där klena, nedbrutna gubben.

Det sista Kevin hörde om Tomas var att han nu bor i Skara. Han vet också att Tomas bodde i Göteborg en längre tid, och att han då levde ihop med en tonårspojke.

Jag undrar hur det är med Magnus pappa, och om Kevin funderat på att söka upp honom. Kevin svarar att han inte har sett Magnus pappa sedan rättegången. Då, under en paus, dröjde sig pappan kvar i dörröppningen till rättegångssalen och tittade rakt på Kevin, som bar handfängsel och eskorterades av två vakter. Kevin blev rädd.

– Om någon hade gjort mot min son vad jag gjorde mot hans, så hade jag dödat den personen. Jag tänkte att han kanske hade en pistol gömd under jackan.

Men Magnus pappa är inte den typen, det vet Kevin. Han säger att Magnus pappa är en bra man, som han tyckte mycket om när han bodde där.

– Skulle du inte vilja träffa honom?

– Nej.

– Varför inte?

– För att det inte skulle hjälpa honom. Vad skulle han få ut av det? Vad skulle jag säga till honom? Skulle jag säga: »Du, mitt liv är bra i dag. Jag har bra jobb med bra betalt, jag ska ta körkort i år, jag har bra flickvän och bra lägenhet. Jag lever ett bra och sansat liv.« Skulle han må bra av det, tror du?

– Jag vet inte.

– Om jag var han skulle jag vilja se att mitt barns mördare led, att han levde ett misslyckat liv och var ungefär så som Tomas var när jag träffade honom. Nej, Magnus pappa skulle inte må bra av att träffa mig, säger Kevin och skakar på huvudet.

Så berättar han om mordkvällen. Hans minnen skiljer sig inte nämnvärt från de övrigas. Den där kvällen – supandet, heilandet, det meningslösa grollet som ledde till slagsmål – skilde sig heller inte särskilt mycket från många andra kvällar i hans tonårsliv. Fram till slutet, då han bara fortsatte att slå och slå, trots att Magnus låg ner.

Varför slutade han inte när det var uppenbart att Magnus inte längre kunde försvara sig? Kevin försöker förklara.

– Oftast brukar jag ställa mig upp, och förut,

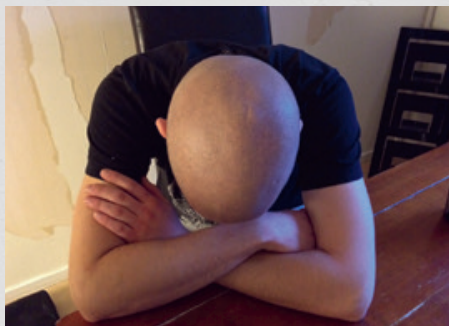

FOTO: JOHANNA BÄCKSTRÖM LERNEBY

MÄRKT. Kevin bor i en stad i mellersta Sverige.

Han har fortfarande kvar ärrer i huvudet som han fick när han var liten.

då var slagsmålet slut så fort killen jag slogs med stod på knä eller inte kunde göra mig någonting längre. Skillnaden nu var att jag inte kunde kontrollera mig. Jag brukar inte slå när någon ligger. Jag vet inte. Jag vet absolut inte.

– Det normala borde ju ha varit att lyfta upp honom från dammen?

– Ja ... det är det egentligen, men i det här fallet så var det ...

nej, och det skrämmer mig ... ja ...

Kevin tystnar. Sedan säger han att han är rädd för sig själv. För han känner inget. Han säger att det är svårt att förklara, men han känner inte ens ångest för att han mördade Magnus.

– Det är det som oroar mig, att jag inte känner det som alla ska känna. Det här låter dumt, och jag vet vad det här kommer att säga om mig, men jag känner inte ångest. Det gör jag inte. Den biten finns inte i mig på det sättet. Tyvärr, men så är det.

Han hämtar andan.

– Okej, jag ångrar att det gick så långt att jag slog ihjäl honom. Det gör jag. Men jag mår inte dåligt av det. Och det är det som är felet.

– Hur menar du?

– Ja, slår man ihjäl en snubbe så brutalt borde man väl känna någonting? En vanlig person mår dåligt. Men jag mår inte dåligt över handlingen på det sättet. Det gör jag inte.

Han tänker efter.

– Gör man inte det är det väl som medierna säger, att man är ett monster? Att man är ett psykfall, att man är det ena och det andra. Jag har någon sorts empatistörning. Jag har gjort väldigt mycket som man inte ska göra, och för att vara så ung har jag gjort extremt mycket. Men att man är ett monster ...

Han tystnar igen. Och så säger han med enfaset:

– Men lev mitt liv då! Gå igenom mina grejer, umgås med dem jag har umgåtts med, festa med dem jag har festat med. När du ser det jag har sett, när du blir utsatt för det jag blivit utsatt för, alltihop som jag har varit med om ... det förändrar en person.

Johanna Bäckström Lerneby är kriminalreporter. Läs mer om henne på sidan 14.

FOTNOT: Av integritetsskäl är namnen på offer och gärningsmän fingerade.

NYA MAZDA2 - EN STOR LITEN BIL

mazda.se

Mazda2 har en liten bils yttermått men en stor bils teknologi och komfort. Skinnsäten, Bluetooth, en sjutums pekskärm och navigation baddar för maximal komfort. Dessutom får du det senaste inom aktiv säkerhet, som LED-strålkastare, autobroms, döda-vinkelnvarning och annan avancerad teknologi som normalt inte finns i småbilsklassen. Den banbrytande Skyactiv-teknologin minimerar bränsleförbrukningen utan att kompromissa med motorstyrkan. Och tack vare en design som belönats med Good Design Gold Award 2014 drar nya Mazda2 blickarna till sig både i staden och på landsväg.

SA VI ATT DEN ÄR VÄLDIGT ROLIG ATT KÖRA OCKSÅ?

Priset är från 129 900:-

Mazda2 bränsleförbrukning vid blandad körning 3,4-4,9 l/100 km, CO₂-utsläpp är 89-115 g/km. Tioårsgarantin gäller vid köp av fabriksnya personbilar, registrerade t.o.m. 2015-12-31 och innefattar: 3 års fabriksgaranti samt 7 års förlängd garanti. Se fullständiga villkor på mazda.se. Bilen på bilden är extrautrustad. Priserbjudandet gäller t.o.m. 2015-06-30.

Foajébaren på Göteborgs Stadsteater

Sommaröppet från 6 juni!

Utsikt
Drinkar
Ekologiskt
Stämning
Grill

FOAJÉBAREN

Öppet onsdag-söndag kl 16-01

www.stadsteatern.goteborg.se

Minst 25% KRAV-godkända råvaror
eller minst 15% KRAV-godkända produkter

391073

 Göteborgs
Stadsteater